

แหวนหมั้น

บทที่ 11

“พี่เอม...ไม่กินข้าวหรือ”

อริยามายืนเรียกพี่สาวอยู่ที่ประตูห้อง สีหน้าของเจ้าของห้อง
แห้งแล้ง จนน้องสาวแปลกใจ

“เป็นอะไรหรือเปล่า พี่เอม หน้าตาไม่สบายเลยนี่”

“เปล่า พี่ไม่ได้เป็นอะไร”

“จริงหรือ... คิดถึงพี่สิพี่ไซ้ไหม”

หญิงสาวลดสายตาลงมองภาพในกรอบซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้า “ไซ้..”
ตอบรับไปอย่างนั้นเอง ความจริงหลอนหยุดปิด

“ทั้งปีแหละ... ไปกินข้าวกันเถอะ”

“ไม่ละ พี่ไม่หิว”

“ไม่หิวก็กินสักหน่อยเถอะพี่เอม ประเดี๋ยวก็เป็นโรคขาดอาหาร
กันพอดี”

หลอนผืนใจลุกเดินตามน้องสาวลงมาข้างล่าง

“แฟนใหม่พี่เพ็ญหล่อดีนะ” อริยาชวนคุย “ขี้เล่นเสียด้วย
ลูกเล่นพราวเซียว อย่างนี้ซินะพี่เพ็ญถึงได้ไม่โยตีพี่คมเลย”

“อ้อ”

“สงสารพี่คมจังเลยนะ ングไปเลย จู่ๆ พี่เพ็ญคงแฟนใหม่มา
แย่งถึงที่นี่ เฮ้อ พวกพี่ๆ นี้ ยุ่งกันจังเลย”

“อีกหน่อยเถอะ เธอนั้นและจะยุ่งกว่าใคร” พี่สาวว่าให้

“อู๊ย...ไม่มีทางหรอก ะนะหรือจะยุ่ง... เออ พี่เอมว่าพี่เพ็ญกับ
แฟนใหม่ของเขาจะอยู่กันยัดไหมอะ”

“ไม่รู้สิ”

“แต่ต่อว่าไม่ละ ผู้ชายลองลูกเล่นแพรวพราวอย่างนั้น คงไม่รักใคร
ง่าย ๆ ถึงจะเป็นพี่เพ็ญก็เถอะ ไม่แน่หรอกว่าจะเอาเขาไว้ด้วย”

“เรานี่ช่างยุ่งเรื่องของผู้ใหญ่เขาจังเลยนะ”

พอตืลงมาถึงโต๊ะอาหาร อาหารเต็มสี่จานขามใหญ่ล้วนปรุงจาก
เครื่องปรุงราคาแพง เอมอมรนั่งลงอย่างใจไม่อยู่กับตัว อริยาตักข้าว
ให้พี่สาว ขณะที่สาวไซ้ยกขามแกงจืดร้อนๆ ออกมาตั้งให้

“วันนี้พี่เอมไม่ยกบ่น”

“บ่นอะไร”

“ก็กับข้าวเต็มโต๊ะ กินกันแค่สองคน”

หลอนเริ่มสังเกตเห็น “นั่นสิ ทำไมทำเยอะเยอะ”

สาวไซ้ตอบว่า “คุณผู้หญิงสั่งไว้ค่ะ เห็นมากันหลายคน นึกว่า
จะอยู่ทานข้าวด้วย”

เอมอมรจึงสั่งว่า “แบ่งไว้แค่พอทาน เก็บที่เหลือใส่ตู้เย็นไว้ก็
แล้วกัน พรุ่งนี้เอาออกมาอุ่นทานต่อ”

“ทั้งปี...” น้องสาวทำสีหน้าเหนื่อยหน่ายอีกครั้ง

บ่ายวันรุ่งขึ้น ขณะที่กำลังนั่งพักผ่อนอยู่เพลินๆ สาวไซ้ก็มาบอก
หลอนว่า “มีคนมาหาคุณเอมค่ะ” พอหลอนขยับตัวก็ต้องชะงักเมื่อ
เห็นร่างสูงมายืนยิ้มกว้างอยู่ในสายตา “สวัสดิ์ครับ...” เขาเดินเข้า
มาหา เสียงทักเหมือนจงใจก่อกวน “เอมมี.....”

หลอนบอกสาวไซ้ขี้นๆ “ขอน้ำเย็นด้วย”

ฝ่ายนั้นรับคำแล้วถอยออกไป

เอมอมรเพิ่งกลับจากมหาวิทยาลัย ยังไม่ทันได้ถอดชุดนักศึกษา
ด้วยซ้ำ ไบหน้าเกลี้ยงเกลาอ่อนใส ผมยยาวถูกรวบไว้ด้วยริบบิ้น ดู
หลอนยังเยาว์วัยนัก

“ไม่คิดว่าคุณจะให้เกียรติมาถึงที่นี่”

“ผมคิดถึงคุณ”

ที่ตรงนั้นเป็นกลุ่มเก้าอี้ตั้งอยู่ข้างตัวตึก ปกคลุมด้วยพันธุ์ไม้
ใหญ่เล็กร่มครึ้ม บ้างกำลังออกดอกบานไสวหลากสี บ้างส่งกลิ่นหอม
กำจาย

“บ้านคุณน่าจะเหลือเกินนะครับ”

หลอนไม่มีคำตอบ เชื่อเชิญให้นั่งตามมารยาท

“ผมไม่คิดมาก่อนเลยว่ามันจะเป็นอย่างนี้” เขาพิศดูหลอนตรงๆ
น้ำเสียงเย้ยหยันก่อกวน “ยิ่งมองคุณผมก็ยิ่งแปลกใจ ตอนนี้อยู่เหมือน
คุณเป็นเด็กสาวบริสุทธิ์ผู้ดม่อง สูงค่าจริงๆ เลย”

หลอนไม่ยอมแพ้ “แล้วตอนไหนที่ฉันไม่ใช่เด็กสาวผู้ดม่องสูงค่า”

“ก็ตอนที่วิ่งอยู่กับพวกหนุ่มๆ ลูกทัวร์ไง”

“ฉันทำงานบริสุทธิ์นะ”

“งานบริสุทธิ์ แต่ว่าคนไม่...!”

“คุณตัดสินคนจากการมองเห็นหรือ..!”

“ไม่เสมอไปหรอกครับ... แต่สำหรับคุณ ผมได้เห็นมากพอนะ”

หลอนนั่งไปครู่หนึ่ง น้ำเสียงพูดเหมือนเจ็บปวด “ฉันไม่ได้หวัง
จะให้ใครคิดว่าฉันดี”

“แน่หรือ...” เขาเลิกคิ้วยิ้มๆ “แต่รู้สึกว่ามีใครต่อใครเขาจะเข้าใจ

คุณผิดมากนะ รู้ไหมว่าตั้งแต่ผมได้ยินชื่อคุณมา ไม่มีใครมีช่องตำหนิ
คุณได้เลยสักคนเดียว คุณนี่ช่างดีบริสุทธิ์จริงๆ” เขาหัวเราะ “ถ้าผม
ไม่รู้จักคุณมาก่อน ผมคงคิดว่าคุณเป็นแม่เทพธิดาคนหนึ่งทีเดียวละ”

หล่อนหันไปทางอื่น ซ่อนความรำรอนไว้ด้วยท่าที่แข็งกร้าว

สาวใช้นำเครื่องดื่มมาวางบนโต๊ะ ถามอย่างอ่อนน้อม

“คุณผู้หญิงให้เรียนถามว่า เพื่อนของคุณเอมจะอยู่ทานข้าวด้วย
หรือเปล่าคะ”

“ไม่จ้ะ”

เขาเลิกคิ้ว มองยิ้มๆ รอจนแม่สาวใช้ถอยออกไป

“ทำไม เลี้ยงข้าวผมสักมื้อไม่ได้เที่ยวหรือ ไม่ดีใจหรือหรือที่
ได้พบเพื่อนเก่า”

“คุณต้องไปทานที่บ้านโน้น”

หล่อนพยักหน้าไปยังทิศทางของบ้านเพ็ญระพี

“แต่ผมอยากทานที่นี่... อ้อ... หรือว่าจะมีคนพิเศษมา ไม่อยาก
ให้ผมอยู่เป็น กอ ขอ คอ ไซ้ใหม่ล่ะ”

“ฉันไม่มีคนพิเศษ”

“อ้อ จริงซึ้นะ คุณไม่เห็นใครเป็นคนพิเศษ เพราะสำหรับคุณ
ทุกคนใกล้เคียงกันหมด”

หล่อนมองเขาอย่างงงงัน ครั้นเห็นประกายตาและรอยยิ้มเยาะหยัน
ทำท่าย หล่อนก็ต้องหันหนีอย่างรำรอน ทั้งเสียใจและผิดหวัง ไม่คิดว่า
เขาจะเห็นหล่อนร้ายกาจปานนั้น

“คุณกำลังมองฉันผิดๆ” หล่อนพึมพำ

“ผิดหรือ... ถ้าอย่างนั้นผมควรจะมองคุณยังไง” ชายหนุ่มยังไม่
หยุดก่อกวน

หญิงสาวรู้สึกวาล่าคอตีบตันจนพูดไม่ออก

อีกฝ่ายจับตามองใบหน้าเรียวที่ปราศจากสีสันแดงแถม แพขนตา
ดำหนาหลุบต่ำอยู่ใต้คิ้วเข้มรูปสวย ผิวแก้มสีอ่อนนวลเนียน เขารู้สึก
หวั่นไหว ไม่ได้เกลียดหล่อนเลยสักนิด เพียงแต่เคืองแค้นขัดใจที่หล่อน
ไม่ได้เห็นเขาอยู่ในสายตา

“จะให้ผมมองคุณอย่างเดียวกับคนอื่น ๆ หรือ คุณเอมอมรคนดี
กุลสตรีผู้งามพร้อม บริสุทธิ์ผุดผ่องสูงค่า...” เขาแกล้งหัวเราะเบา ๆ
“น่าเสียดายนะ ที่เผอิญผมเห็นคุณในอีกด้านหนึ่งที่คนอื่นไม่ได้เห็น...
โอ๊ย พูดไปใครเขาจะเชื่อ”

หล่อนมองเขาอย่างหวั่นไหว เขาจับได้ถึงจุดอ่อนของหล่อน
แน่ละ หล่อนยอมจะต้องแค้น ‘คนอื่น ๆ’

เขาสบตาหล่อน พุดยิ้ม ๆ

“อย่างกลัวเลยนะ ผมไม่บอกใครหรอก ผมไม่ได้ประโยชน์อะไร
จากการทำอย่างนั้นสักหน่อย แต่ว่า...” เขาพุดซ้ำๆ “ผมน่าจะ
จะได้บ้างนะ... จากการทำที่ไม่พูด”

หล่อนเสียงเซียว “คุณต้องการอะไร..!”

เขาชี้นิ้วมาที่หล่อน “คุณไง”

เอมอมรมองอย่างตกใจ ไม่คาดคิดว่าเขาจะพูดออกมาแบบนั้น
หล่อนผุดลุกขึ้นยืน พุดเสียงสั้น

“ไม่มีทางหรอก เป็นไปไม่ได้”

เขายังยิ้มอยู่อย่างเดิม “แน่หรือ”

“มันไม่ใช่อย่างที่คิด” น้ำเสียงหล่อนสั้นด้วยความโกรธและ
และหวั่นไหว “ฉันไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้น”

ชายหนุ่มเห็นประกายหยาดน้ำปรากฏขึ้นในดวงตาหล่อน แต่ว่า
ก่อนที่มันจะไหลออกมา และก่อนที่เขาจะทันแก้ไข หล่อนก็ผลุนผลัน
เดินแกลมวังจากไป

คุณอรอนงค์ที่เดินออกมา มองตามงงๆ ลูกสาวคนโตเพิ่งวิ่งผ่าน
ไปด้วยสีหน้าที่ไม่ดีเอามากๆ เธอส่งเสียงเรียกแต่ไม่มีผล อากันตุกะ
หนุ่มยืนคว้างคว้างอยู่คนเดียว ครั้นเห็นเธอก็ยิ้มเจื่อนๆ ยกมือไหว้

เธอรับไหว้ “มีอะไรกันหรือคะ เห็นยายเอมวิ่งผ่านไป หน้าตา
ยังกับจะร้องไห้ เรียกก็ไม่ยอมหยุด”

เขาตอบไม่ถูก รู้สึกใจเสียและเสียใจ ไม่คิดว่าตนเองจะก่อกวน
หล่อนได้ถึงปานนั้น

“ทะเลาะกันหรือคะ”

“ปละ... เปล่าครับ”

คุณอรอนงค์นั่งลง ชายหนุ่มจึงนั่งตาม

“เอ คุณเพิ่งจะรู้จักกับยายเอมไม่ใช่หรือคะ”

“ครับ... เอ้อ ความจริงเคยรู้จักกันมาก่อนครับ”

“หรือคะ... ที่ไหน อย่างไรคะ”

“ข้างนอกฮะ”

เธอหัวเราะ กิริยาอาการนุ่มนวลระมัดระวังอยู่ในทุกอิริยาบถ
ดูเธอช่างสวยสง่าภูมิฐาน สมกับที่เป็นคุณผู้หญิงของบ้านใหญ่ที่โอฬาร
หลังนี้ ช่างเข้ากันไม่ได้เลยกับพฤติกรรมของคนที่เป็นลูกสาวของเธอ

“รู้แล้วละคะว่าข้างนอก ก็คุณเพิ่งจะเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรกกับ
ยายเพ็ญเมื่อวันก่อนนี่เองไม่ใช่หรือคะ”

“ครับ”

“เอ... หรือว่าเขาจะไม่สบาย” เธอรำพึงอย่างนึกเป็นห่วง “ฉันเองก็ไม่ค่อยจะได้ใกล้ชิดลูกๆ บางครั้งสามสี่วันแทบจะไม่ได้พูดกันเลยก็พวกเขาโตๆ กันแล้วนี่คะ น่าจะดูแลตัวเองได้ ฉันเองก็งานมากคะ ทั้งงานได้เงินไม่ได้เงิน พวกงานสังคมสงเคราะห์นี่มีมาเสมอเลย ความที่รู้จักใครต่อใครมากมายนี่แหละคะ ก็เลยเนื้อหอม ถูกเรียกตัวไปใช้อยู่เรื่อยๆ” เธอเล่าพลางหัวเราะ

“แบบนั้นน่าจะสนุกออกนะครับ”

“คะ สนุก ได้กุศลด้วย ทำแล้วสุขใจ... เออ คุณคงไม่ได้สนิทกับยายเอมมากนักกระมังคะ”

“ก็... สนิทกันมากพอสมควร”

“งั้นก็รู้แล้วละชีว่า เอมมีคู่หมั้นกำลังเรียนอยู่เมืองนอก”

“ครับ ทราบ”

“ถ้าอย่างนั้นก็แล้วไป ฉันกลัวว่าคุณไม่รู้แล้วจะผิดหวัง” เธอหัวเราะเมื่อพูด “ก็เขาสวย แล้วก็เรียบร้อยมาก ใครๆ ชอบเขากันแยะ แม้แต่เพื่อนๆ ของแม่ก็เถอะ นี่ดีแต่ว่าเขาไม่สูงสิงห์หรือหวากกับใครไม่อย่างนั้นก็น่าเป็นห่วงแทนพ่อสิทธาอยู่เหมือนกัน”

“คู่หมั้นของคุณเอมชื่อสิทธาหรือครับ”

“คะ นามสกุลเขาเก่าแก่ใหญ่โต มีชื่อเสียง แล้วก็รวยมากด้วย เขาเป็นญาติของพี่สะใภ้คนโตของฉัน เด็กสองคนนี่สนิทสนมกันมาตั้งแต่ยายเอมเล็กๆ เพราะอย่างนั้นยายเอมถึงไม่สนใจใครอื่น ตลอดชีวิตที่ผ่านมาแกมีผู้ชายอยู่เพียงคนเดียวคือพ่อสิทธานี้แหละ”

“อย่างนั้นหรือครับ” เขาถาม

ในใจคิดแย้งหยัน ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถอะ

เอมอมรเดินมากับกลุ่มเพื่อน สนทนากันตลอดระยะของทางเดิน เลียบถนนที่เชื่อมระหว่างตึกเรียน ไม่ได้สังเกตเห็นรถยนต์ยุโรปรุ่นล่าสุดสีฟ้าอ่อนติดฟิล์มกรองแสงสีเข้มที่จอดอยู่ข้างๆ รถคันอื่นๆ ที่ได้เงาไม่ใหญ่กลุ่มของหล่อนเลี้ยวจากทางเดินลงมาสู่ถนน เดินเลียบริมบาทวิถีตรงมายังเขา พอได้ระยะเขาก็เปิดประตูรถลงมายืนยิ้มเป็นเด่นอยู่ข้างหน้า

ที่แรกหล่อนไม่ได้เห็นเนื่องจากวางความสนใจไว้ที่คู่สนทนาเพื่อนอีกคนหนึ่งเป็นฝ่ายเรียกกันให้ดู

“อู๊ย ผู้ชายคนนั้นมารับใครเอ่ย มองยิ้มมาทางพวกเรานี้”

“นั่นซิ แหม เท่จังเลยนะ พระเอกของใครก็ไม่รู้”

หล่อนมองตาม แล้วก็รู้สึกใจบอบอย่างตกใจ

“ไม่ใช่พระเอกหรอก ผู้ร้ายต่างหาก” หล่อนพูดอย่างจะให้ขบขันแต่ตัวเองก็ไม่รู้สึกขำสักนิด “เขารู้จักกับเรา”

“เธอ” เพื่อนๆ ทำตาโตมองหล่อน “แฟนใหม่รีไรง”

“ไม่ใช่ซะ” น้ำเสียงปฏิเสธหนักแน่น “แต่คนรู้จักเท่านั้น”

หล่อนมองเขาด้วยความรู้สึกหนักหน่วง ฝ่ายนั้นส่งยิ้มกว้างให้อย่างรอคอย เมื่อไม่มีทางหลบ หล่อนก็ต้องเผชิญหน้า บอกเพื่อนๆ ว่า “พวกตัวไปก่อน ประเดี๋ยวเราจะตามไป”

หล่อนแยกจากกลุ่มเดินมาหาเขา เพื่อนๆ ของหล่อนเดินเลยผ่านไป แต่ยังไม่วายเหลียวกลับมามอง

“สวัสดิ์ฮะ”

ชายหนุ่มทักทายอย่างแจ่มใส ไม่มียิ้มตอบจากอีกฝ่าย

“คุณมาทำอะไรที่นี่”

“มาหาคุณ”

หล่อนทำสีหน้าไม่พอใจ น้ำเสียงถามกระด้าง “มาได้ยังไงคะ”

“ผมมีปากจะถามนี่ ผมรู้จากคุณพี่ว่าคุณเรียนที่นี่ก็เลยลองขับรถมาเรื่อยๆ รู้ไหมว่าผมมานั่งรออยู่ตั้งหลายชั่วโมงแล้ว”

“ฉันไม่ยินดีที่ทราบหรอกคะ”

“ไม่เป็นไรหรอก” เขายักไหล่ เปิดประตูรถให้ “เชิญครับ”

เขาเป็นใครกัน จะมาสั่งหล่อนตามใจชอบ “เพื่อนๆ รอฉันอยู่คะ”

“ผมก็รอคุณนี่นา มาเถอะ” น้ำเสียงในตอนท้ายเริ่มขู่เชิญ “จะขึ้นรถหรือไม่ขึ้น”

“ฉันไม่ไปกับคุณหรอก”

“ทำไม... หรือคุณไม่เคยไปกับผมมาก่อน”

หล่อนอึ้ง

“หรือว่าจะให้ผมจุดคุณให้เพื่อนๆ ดู” เขาขู่อีก

ประกายตาจริงจังของชายร่างสูงทำให้หล่อนรู้สึกไม่มั่นใจ ทำไมเขาไม่หายไปเสียจากชีวิตของหล่อนเหมือนดังที่หล่อนเคยเข้าใจ ทำไมต้องตามมาก่อวณให้หล่อนต้องหนักใจปานนี้

“ฉันจะไปบอกเพื่อนๆ ก่อน”

ชลิตยิ้มอย่างมีชัย มองหล่อนเดินดุ่มไปยังกลุ่มเพื่อนที่ยืนรอพูดกันอยู่ครู่หนึ่งหล่อนก็เดินกลับมา มีสายตาของเพื่อนๆ มองตาม

เขายิ้มยกมือให้เพื่อนๆ ของหล่อน เหมือนสบายใจอย่างเหลือเกิน มองหล่อนก้าวเข้าไปนั่งแล้วปิดประตูให้อย่างเรียบร้อยก่อนจะเดินอ้อมไปยังที่นั่งด้านคนขับพารถออกจากที่

“คุณมีธุระอะไรกับฉันหรือคะ”

“ผมคิดถึงคุณ”

หล่อนกระซอกลมหายใจอย่างไม่สบอารมณ์

“เลิกพูดแบบนี้เสียที คุณควรจะยุติเรื่องนั้นได้แล้ว”

“ทำไม ก็ผมคิดถึงคุณจริงๆ นี่ คิดถึงไม่ได้หรือยังไง”

“ฉันรู้ว่าคุณคิดยังไง คุณเหยียดหยามฉัน คุณจะทำให้ฉันรู้สึกตกต่ำไปถึงไหน”

“ผมทำเธอ...”

หล่อนนิ่งไป ก่อนจะรำพึงออกมา

“ใช่ซี คุณไม่ได้ทำ ฉันต่างหากที่ทำตัวเอง”

ต่างคนต่างไม่มีคำพูดที่จะกล่าว แล้วเขาก็พูดขึ้นอย่างพลบโยน

“ความจริงวันนี้ผมไม่ได้มาหาเรื่องคุณนะ ผมมาขอโทษที่ทำให้คุณโกรธเมื่อวันก่อน”

“ไม่จำเป็นต้องขอโทษ คุณไม่ได้ทำอะไรผิด ฉันทำผิดเองทั้งหมด”

“ไม่เอาหน้า เลิกโมโหได้แล้ว” น้ำเสียงเขาอ่อนโยนเอาใจ

“รู้ไหม ผมมีของขวัญมาให้คุณด้วย เลือกลงให้เป็นพิเศษเทียวนะ”

เขาหยิบถุงกระดาษแข็งใบเล็กจากช่องใส่ของด้านหลังยื่นให้ ครั้นหล่อนมองเฉย เขาก็วางลงบนตักหล่อน

“เปิดดูซีครับ”

เอมอมรดึงกล่องเล็กๆ ออกมาเปิดดู แสงเพชรแวบเข้าตา มันเป็นสร้อยทองคำขาวเล็กบาง แขนงจีเพชรเม็ดงามโดดเด่นอยู่เพียงเม็ดเดียว หล่อนมองอย่างงุนงง

“ชอบไหม”

เขาถาม แปลกใจเมื่อหญิงสาวเก็บมันใส่ลงในกล่องใส่ลงในถุง

“ไม่ชอบค่ะ”

น้ำเสียงตอบราบเรียบ หล่อนวางถุงนั้นลงในช่องใส่ของตามเดิม

“อ้าว ทำไมล่ะ นั่นของแท้นะครับ ราคาแพงมากด้วย”

“ฉันไม่เห็นสาเหตุสมควรที่คุณจะให้”

“ให้คุณใส่แทนเส้นนั้น”

“แทนกันไม่ได้ค่ะ”

“งั้นหรือ” ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกขุ่นเคือง น้ำเสียงกระด้างเมื่อพูด “ไอ้สร้อยก๊ากกอกเส้นนั้นของคุณมันมีค่ามากมายนักหรือ... มีค่าเพราะคุณรักให้คุณงั้นซี... โธ่เอ๊ยทำเป็นใจสูง แต่คุณก็ถอดมันให้ผมอยู่ดีนั่นแหละ”

“ฉันถอดให้ดูเพราะไวใจ แล้วคุณไม่ยอมคืนให้ฉันเอง”

“คุณไม่ยอมไปเอาคืนเองต่างหาก คุณเลือกที่จะเก็บเงินไว้มันให้กำไรมากกับคุณมากที่สุดเท่าที่เดียวไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นทั้งหมด” หล่อนบังคับเสียงไม่ให้สั่น ดวงตาเริ่มพร่าหวาดน้ำตา “จริงละฉันต้องการเงินแต่ไม่เคยคิดที่จะขายสร้อยและไม่เคยคิดจะขายตัวด้วย เป็นคุณเองนั่นแหละที่จิตใจสกปรก”

“ผมรี... ใช่แล้ว ผมคนเดียวที่จิตใจสกปรก ส่วนคุณนะ บริสุทธิ์...สะอาด”

“คุณจะมาตามหาเรื่องฉันทำไม”

“เพราะผมขาดทุนอยู่นะซี”

“ฉันจะหาเงินมาคืนให้คุณ คืนให้ทุกบาททุกสตางค์”

“จะหามาคืนให้” เขาทวนคำ “หมายความว่าตอนนี้คุณไม่มีเงินอย่างนั้นหรือ”

หล่อนอึ้ง

“ไม่น่าเชื่อนะ เงินแค่ไม่กี่หมื่นบาท ทำไมคุณถึงไม่มี ครอบครัวยุคออกตุ๋นรวยปานนั้น หรือว่าพวกคุณเป็นผู้ฉ้อฉลปลอม

“หยุดนะ...”

หล่อนร้อง น้ำตาไหลเป็นทาง เขาหันมามองแล้วนั่งไปในทันที

หล่อนใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาไปทางข้างแก้ม ซลิตหยิบผ้าเช็ดหน้าของตนเองออกมาวางให้ หล่อนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำหอมสำหรับผู้ชายเมื่อโยนมันกลับไป เปิดกระเป๋าค้นหาผ้าเช็ดหน้าของตนเองออกมา

เสียงหล่อนเบาและสั้น “พวกฉันจะเป็นยังไงก็ช่าง... ฉันจะคืนเงินให้คุณ แล้วต่อจากนั้นขอเราอย่าได้พบกันอีก”

เขาถอนใจ “คงจะเป็นไปไม่ได้หรอกนะ เอมี”

“คุณหมายความว่ายังไง”

ซลิตทอดตามอง ก่อนจะหันกลับไปสู่อังถน

“ผมไม่ได้ตามมาเพื่อจะทวงเงินคืน สร้อยของคุณเส้นนั้นผมก็ให้คนอื่นเขาไปแล้วด้วย”

“ฉันไม่ได้หวังจะได้สร้อยคืน ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อย่าตามรังควานฉันอีก”

“ถ้าคุณคิดว่าผมตามรังควาน ผมก็เสียใจ” น้ำเสียงของเขาบอกว่าอย่างนั้นจริง ๆ

“ถ้าอย่างนั้นคุณต้องการอะไร”

เขาหันกลับมา ไม่มีรอยยิ้มกริ่มกริ่มยืวน ดวงตาของเขาเป็นประกายลึกซึ้ง น้ำเสียงบอกความมุ่งมั่นจริงจัง

“ผมต้องการคุณ”

คำตอบนั้นทำให้หล่อนชวาวไปด้วยความตระหนก.....